

Rozsudek Nejvyššího soudu ČSSR ze dne 14.12.1981, sp. zn. Czf 2/81, ECLI:CZ:NS:1981:CZF.2.1981.1

Číslo: 5/1983

Právní věta: V řízení o přezkoumání rozhodnutí orgánu sociálního zabezpečení o určité dávce důchodového zabezpečení nemůže soud rozhodnout o tom, že navrhovateli náleží dávka, o které uvedený orgán v přezkoumávaném rozhodnutí nerozhodl.

Soud: Nejvyšší soud ČSSR

Datum rozhodnutí: 14.12.1981

Spisová značka: Czf 2/81

Číslo rozhodnutí: 5

Číslo sešitu: 2-3

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Přezkum správních rozhodnutí, Rozhodnutí jiných orgánů, Rozhodnutí soudu, Sociální zabezpečení

Předpisy: 99/1963 Sb. § 244

§ 116

§ 247 121/1975 Sb. § 110

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Úřad důchodového zabezpečení v Praze přiznal svým rozhodnutím z 1. 6. 1978 navrhovateli invalidní důchod.

Navrhovatel v opravném prostředku podaném proti tomuto rozhodnutí uváděl mimo jiné, že k 25. 5. 1978 již přesáhl věkovou hranici 55 roků a proto mu měl být vyměřen nikoli invalidní důchod, nýbrž vzhledem k ustanovení § 25 odst. 2 zákona č. 121/1975 Sb. starobní důchod.

Úřad důchodového zabezpečení v Praze ve vyjádření k odvolání navrhovatele uvedl, že navrhovatel podal žádost o invalidní důchod, o níž bylo napadeným rozhodnutím kladně rozhodnuto, a že tento důchod byl vyměřen správně. Pro přiznání nároku na starobní důchod navrhovatel nesplňoval podmínku 20 roků zaměstnání zařazeného do I. pracovní kategorie a jen pracovníkům, kteří pracovali aspoň 10 roků v uranových dolech, lze mimořádně přiznat starobní důchod při dosažení věku 55 let.

Krajský soud v Brně rozhodnutí Úřadu důchodového zabezpečení zrušil a uložil mu přiznat navrhovateli podle ustanovení § 16 odst. 2 zabezpečení ve spojení s ustanovením § 11 odst. 2 písm. c) vyhlášky č. 128/1975 Sb. starobní důchod ze zaměstnání I. pracovní kategorie, neboť se na něj

vztahuje výnos federálního ministerstva práce a sociálních věcí z 3. 7. 1970 čj. F V/1-662/70-1142, o opatřeních k prohloubení hmotného a sociálního zabezpečení uvolňovaných a převáděných pracovníků v hornictví, když hornické zaměstnání v hlubinném dole vykonával déle než 15 roků, jeho výkon ukončil pro organizační změny uvedené v ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) zák. práce a příslušným okresním národním výborem bylo rozhodnuto, že se netrvá na splnění podmínky 20 roků zaměstnání zařazeného do I. pracovní kategorie. Soud dovodil, že citovaný výnos je opatřením, které se od 1. 1. 1976 považuje za opatření učiněné podle ustanovení § 167 zákona č. 121/1975 Sb., které pracujícímu zakládá nárok na dávku, jestliže splňuje podmínky uvedené v tomto výnosu.

Úřad důchodového zabezpečení v odvolání namítl, že citovaný výnos platí pouze pro odvětví hornictví při těžbě paliv a nelze jej proto vztáhnout na pracující v rudných dolech a ve stavebnictví, a tedy ani na navrhovatele, který vykonával zaměstnání v jiných hlubinných dolech.

Nejvyšší soud ČSR usnesení soudu prvního stupně potvrdil, protože jeho skutková zjištění a z nich vyvozené právní závěry považoval za správné.

Nejvyšší soud ČSSR rozhodl o stížnosti pro porušení zákona, kterou podal generální prokurátor ČSSR, tak, že uvedeným usnesením krajského soudu v Brně a usnesením Nejvyššího soudu ČSR byl porušen zákon.

Z odůvodnění:

Soud přezkoumává v řízení podle ustanovení § 244 a násl. o. s. ř. rozhodnutí orgánu důchodového zabezpečení (§ 116 odst. 3 zákona č. 121/1975 Sb.), které navrhovatel označí v opravném prostředku podaném proti tomuto rozhodnutí. Z ustanovení § 110 odst. 1 a § 116 odst. 3 zákona č. 121/1975 Sb. ve spojení s ustanovením § 247 a násl. o. s. ř. vyplývá, že soud v řízení podle ustanovení § 244 a násl. o. s. ř. může přezkoumat rozhodnutí orgánu sociálního zabezpečení o dávce důchodového zabezpečení pouze z hledisek uvedených v těch ustanoveních zákona, která se vztahují na dávku, o níž v tomto rozhodnutí bylo rozhodnuto. Soud proto nemůže v tomto řízení, jehož předmět je vymezen obsahem přezkoumávaného rozhodnutí, řešit otázku, zda navrhovatel splňuje podmínky pro vznik nároku na jinou dávku důchodového zabezpečení, o jejíž přiznání navrhovatel dosud nepožádal, a proto o této jiné dávce orgán sociálního zabezpečení dosud nerozhodl.

Úřad důchodového zabezpečení přiznal navrhovateli na základě jeho žádosti invalidní důchod. Proti tomuto rozhodnutí podal navrhovatel opravný prostředek, ve kterém uvedl, že splňuje podmínky pro přiznání plného starobního důchodu a proto mu tento důchod má být přiznán. Ani takto odůvodněný opravný prostředek podaný proti rozhodnutí o přiznání invalidního důchodu nedovoluje soudu přezkoumat toto rozhodnutí tak, aby namísto invalidního důchodu byl přiznán plný starobní důchod. Pro přezkoumání rozhodnutí, proti kterému směřuje opravný prostředek, není totiž rozhodující, jaké okolnosti uvedl navrhovatel v tomto opravném prostředku nebo odvolání, ani to, z jakých důvodů je podal (srov. rozhodnutí č. 11/1967 Sbírky soudních rozhodnutí a sdělení soudů ČSSR), tedy ani to, že v nich uvedl skutečnosti, jimiž má být prokázáno, že splňuje podmínky pro vznik nároku na jinou dávku, než o které bylo v přezkoumávaném rozhodnutí rozhodnuto.

Soudy prvního i druhého stupně tedy vycházely v projednávané věci z nesprávného výkladu shora citovaných ustanovení, neprovedly důkazy, které by se vztahovaly k dávce, o níž orgán sociálního zabezpečení rozhodl a proti jehož rozhodnutí směřoval opravný prostředek navrhovatele; tím zůstalo dokazování neúplné. Rozhodnutími soudů obou stupňů byl takto porušen zákon v ustanoveních § 110 odst. 1 a § 116 odst. 3 zákona č. 121/1975 Sb. ve spojení s ustanoveními § 244 odst. 1, § 247 odst. 1, § 120 odst. 1, § 132 a § 249 odst. 1 o. s. ř.